

71 A. A. Veblen:

Valdis Sambau.

St. Paul 1902.

XI
Fehlens

TORLEIV HANNAAS
Nynorsk Boksamling

TORLEIV HANNAAS

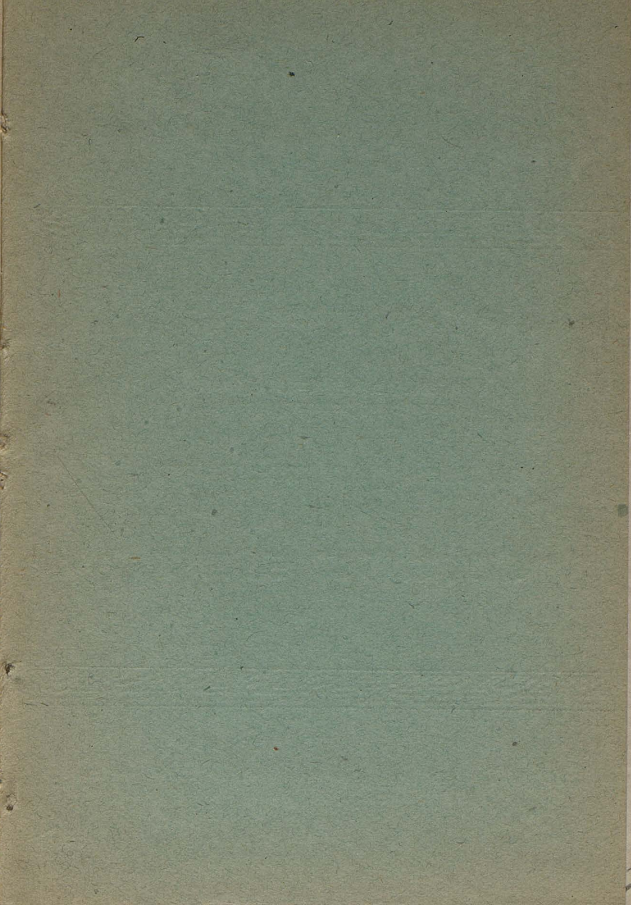

Valdris Samband

Beretninger og Rapporter

fra det sidste Stevne, holdt i Como
Park, St. Paul, Aug. 31, 1902, og

Prof. John Dahles Tale.

XI
[Veblen, A. A.]
Valdris Samband

Beretninger og Rapporter

fra det sidste Stevne, holdt i Como
Park, St. Paul, Aug. 31, 1902, og

Prof. John Dahles Tale.

Styre.

Prof. A. A. Veblen, President.

Hon. Chas. Tajord, Vice-President, Minneapolis, Minn.

Dr. J. S. Johnson, Sekretær,

596 Endicott Arcade, St. Paul, Minn.

Rev. O. E. Kirkeberg, Urne, Wis.

Mr. Christ. J. Heen, Dennison, Minn.

St. Paul, Minn.

M. Moe's Bogtrykkeri.

1902.

Indhold.

	Side.
Hilsen fra Va'dris Samband.....	3
Prof. Veblens Tale.....	3
Sekretærens Rapport.....	17
Prof. Dahles Tale.....	26

160246.

Hilsen fra Valdris Samband.

Følg Sambandets Grundlov, ottende Stykke, er det Tanken, at de Taler, som holdes ved Stevnerne, samt de forskjellige Beretninger og Rapporter fra Styret, skal trykkes og uddeles blandt Sambandets Medlemmer. Man vil derfor heri finde Presidentens og Sekretærens Rapporter, samt den egentlige Fæsttale holdt af Prof. John Dahle ved det sidste Stevne, holdt i Como Park, St. Paul, Aug. 31, 1902. Da Sambandet endnu er ungt, og efterdi det er høist ønskeligt at naa et stort Antal Valdrisser, som endnu ikke ere Medlemmer, vil dette lille Hæfte denne Gang ogsaa finde Veien til mange udenforstaaende, som vi haaber vil i den nære Fremtid blive at finde i Sambandets Medlems Register.

Prof. Deblens Tale.

Dæ æ hji so allelettast o veta for'n ska byhynnø
ner dæ æ so mangt so ska seiast so dæ træffa te
væra her idag. Men dæ fæll vøl paa me o jera

greið fór di so æ vørte jort sia mō mōttist ifjor. Dø beta at eit aar sia komo mō overeins um o faa istand eit varigt selskap, so skuldø ta pars paa desse aarligø mōto, o paa an maate arbeio før samhøld iblant Baldriso. So vart dæ valdø ei fjau-mannsnævnd te ta se taa desse arbeie.

Desse fjau vøro: Thomas Lajord, Minneapolis; Dr. J. S. Johnson, St. Paul; H. Thorson, Elbow Lake; G. R. Norving, Nerstrand; H. A. Boe, Northfield; Haldor Boen, Fergus Falls, Minn.; Prof. A. A. Beblen, Iowa City, Iowa.

Dei mōttø i St. Paul o kveldn den 16de Mai 1902; o so valdø dei Beblen te forman o Johnson te sekretær. Dæ dei daa fyst einast um va tie før desse Stevnè; og dei saag trast at iaar va dæ best o sæta dæ paa'n dag so nemmø „state fairn“ at mō kunna faa høst billetta paa bano ringar en almindøle. Dæ kan træffø at sambandø herette bli so stort at banadn koma te je us ringø fragt te voro aarsmøte aleinø; o daa kunno mō ha dæ ner mō viljø o summarn ner dæ æ lettast før dei so leva paa lande o sleppø ifraa.

Sia so vørto dei snøgt einse um dette navnø „Baldris Samband“, so dei syntist va høvøle o let forståa. Derette vart dæ greit o fullt før=

handla o stemt over fo grunnlove skuldø innø-
 halbdø. Men meir vart dæ hji stunde te paa di
 møte, den kveldn; o so vart formann o sekretærn
 paalagde, at dei skuldø sskrivø grunnlove ut so
 at ho skuldø innøhalbdø o stemmø overeins mæ
 di so va vetake. Dæ jordø dei dagen ette, o dæ
 vart den 17de Mai dæ daa. Ette daa alle desse
 sjau haddø gotake denne grunnlove so vart ho
 tryktø baadø i bløo o serijilt. O so vart ho
 sentø te Baldriisa for mō kunna faa nøyv o adres-
 so paa dei.

So æ hji langø, o e faar ta me løy te læsa'o
 iøyno. Sjaumannsnævnde betok at love skuldø
 sskrivast paa Baldriismaal, o daa fall dæ se so,
 at den so vart utpektø te sskrivø va'n Hørisbhg-
 ding; o han maattø no seta sta mæ di simplø
 spraafe han haddø lært heimø. Dæ va hji ønnor
 raæ dæ. Sskrivø Mordøling o Skirggjælding o
 Wangssøfning paa ei gøng va dæ vøl hji meininge
 han skuldø, o'n prøvdø hji te heldan. Men dæ æ
 no obant før fem dæ æ o læsa'o paa sit eig maal.
 Dæ ho innøhalbdø bli no dæ sama lel, o dæ æ
 no herrø dæ dæ æ um o jera daa, veit e.

So æ delstø i niø sthjhjo, o lhist soleine:

Þ y j t ø S t y h h j i ø.

Þette selskaps eite Valdris Samband.

U r ø S t y h h j i ø.

Sambandsø esla se te foftrø indbyrdis venfkap o hugnarsle famkvæme iblant Valdriø i Amerifa, o te aufo høenfl te Valdriø o deiris dug o drivna her o i gamlo heime.

T r e a S t y h h j i ø.

Væljandis te væra mæ i fambande ærø dei fo æ taa Valdris ætt o deiris ættomafð.

Þ j o r ø S t y h h j i ø.

Embæsmennadn ærø ein Prefident, ein Vice Prefident o ein Sekretær; o for taa dei har te tenø fambande paa den viø fo fleke Embæsmenna pla; men Sekretærn æ offo Raðferar.

Atve deffe tryaa væljaft tvo te, fo at dæ bli eit fem-manns fthre, fo fka parfø o fthrø alt dæ fambandsø eig o alt fo hjem di ve, i famhøve mæ deffe grunnloven o an fambandsfereføgn.

Þ e m t ø S t y h h j i ø.

Git fambandsmøte fka haldaf te kort aar, der o ner fo fambandsø en fthre æ einø um.

Paa deffe møte fka dæ fyrft nevnaft ut minft tryaa væljarmenna.

Ner daa embæsmennadn ha jort greiø før embæsdrivnae fi, fo ffo deffe væljarmennadn

nævnø up te val i dæ minstø eit navn før for
post i sambandsstyre.

Derette ska sambandø vælja embæsmenna o
styre anti taa desse so æ vørtne nævnde en are.

Sia ska møte først paa dæ lag so styre ha ei-
nast um, en so so møte helst vil.

S e t t ø S t y h h j i ø.

Te haldø huvutaludn ve møto ska styre tafa
Valdrisja; o taludn sko helst væra paa Valdris-
maal.

S j a u e n d ø S t y h h j i ø.

Den so æ væljandis o vil ind i sambandø har
te skrivø se in jaa sekretære en engon an taa sty-
rismenno, o leiji fem o hjuø cents (25c) i kassa;
men taa hjæring o bødñ aat ein so alt æ vør-
tin sambandsmann trævst dæ hji instigspæinga.

Sambandø einist ti ette an um fo myhji dæ ska
svaraft i aarspæinga.

O t t a n d ø S t y h h j i ø.

Paa dæ at dæ kan sankast visjø o truværdigø
funnskap um Valdrisadn o deiris sjøl o saga, so
ska for, paa sama tin so'n sjøhji se in i sam-
bandø, skrivø up o skaffø styre so myhji uplys-
ning um se sjøl, sit fameli, o si ætt, so'n kan
væra viljogø te læta dei faa.

Alt dæ so bli soleise santa, o' alla ara stryfte, bōka, o belæto so koma i vareign aat sambānde, sfo sforvaraft paa engor tryggø o eldfrið stella, o sthre æ ansvarele sfor kost alla sleka sate parlast.

Sekretærn sfa, ette so dæ bli'o paalagt, delø ut i sanbande talo o anna so bli trykt o utjeve.

N i e n d ø S t y h h j i ø.

Te di at sambandø kan viarrø drivø fram dæ so dæ ha sætt se te lage, so vil dæ jednø sjaa at Baldrisadn, i for grænd der dæ finnst mange nok taa dei te di, saa istand samlag mæ sama grunn-tanko so dei aat sambānde.

Sambandø vil okso jednø sjaa te at dæ bli upsanfa,akta, o kunnjort alt slekt so hjæmø Baldriso, Baldrisbygdo, o Baldrisspraake ve, her i desse nyø o hjærø heime aat so mange Baldrisa.

Den Sohjhjandø Mai, Nihja Hundrø o Tvo.

No synist e dæ æ hji stort meir o seia um denne dukkømenta. For den so læs'o forsiktift maa'o væra greið nok. Sjaumannsnævnde ha jort sit bestø sfor saken. Dei ha prøvt iæra plifte si so so dei sforsto o sjøntø'o.

Fjorø o femtø styhhjiø, um embæsmennadn o sforretningsdribnan sfa nævnast herrø so vitt so o seia at dæ va tankin mæ desse fem-mannssthre aat sambānde, at dæ maattø gaa greiaft o lettast

ner ei nokre menna ha ansvarð før jelfstape jofjo
dæ her æ paalagt dei. O dæ aarligð møte fan
dæ leiji paa dette fthre flefo ara plifte jo dæ
finnð førðott.

Sjauendð fthhhjið, maa dæ feiaft, va dæ van-
dastð o væstð te o greið. Dæ æ hji nokor ma-
fjinð jo fan haldð paa gaa, anna'n ho maa ftanfð
te fift, efs ho hji bli fmordð i leo engor o an-
gonge; o fta ho gaa fjele gøtt o lint, jo maa'n
hji væra fargð mæ feitte heldan. Dette fjauendð
fthhhjið i grunnloven dæ handla no paa'n vis um
fmornan aat jelfstape dæ. Dø veta at dæ æ no
alt meir en tre aar fia ei nokre menna her i deffe
ftorbyo tofo te mæ deffe ftebno; o dø veta ofjo
foft dei ha halde paa mæ di tes at no foma mð
hit alleftane ifraa. Men dæ fan hændð at dæ æ
engon jo hji ha tænkt ette di at dæ fta pæing te
haldð dæ gaaandis. Dei gaa hji fjølvo fe deffe
ftebno eff'n læt dei væra ofmorde. Deffe men-
nadn ha take paa fe myhji bry o arbei o dæ ha
dei hat hug te jæra jo at fambygdingadn deiris
funna famlaft i hhjjele lag. Bry o arbei lht en-
gon ta paa fe; dæ gaar hji a'leine. Men fo e
veit dæ va ifjor, fo va dæ ei tvo tre fnille fara
jo la uut dæ dæ fofa o faa floyfo o muft o anna
jo hji æ te faa fprutta pæing. Dette fhyntift deffe

so skreiv grunnlove funna hji gaa an længer,
 men at mō bordō leiji lite for te desse utjefstō.
 Daa kom dei paa den tanfin at for sambands-
 mann gøtt funna leiji denne veslō summen, 25
 cents, so æ nævndō her. Dei meintō at dæ
 maattō bli nok, so at es Baldriśadn bry se um
 denne sate, o dæ æ ve dæ haldō paa mæ stebno,
 daa maa dæ koma in ifraa so mange so myhji at
 jelskapō jølpe se mæ di. O skuldō dæ træffō at
 dæ hji hjæmō in nok paa an maate so faar aars-
 møte lignō paa sambandsmennadn lite i aars-
 pæinga.

Men mō viftō ofso at dæ æ mange Baldriśa so
 hji funnō sleppa ifraa o væra mæ her, so synast
 so bra um desse stebno, o tru at dei æ so tenle o
 jæra so myhji for heilō Baldriśfōlke, at dei jednō
 viljō væra mæ lel o jølpo te so dæ kan haldast
 paa mæ dei. Men paa dæ at alle so skrivō se in
 funnō faa at lite for pæingadn fine, anti dei
 koma paa mōto en inhji, so æ dæ meininge at dei
 jævastō taludn o anna so hjæmō mōto o sam-
 bande ve ska tryhhjast o sendast te dei so æ in-
 skrevne. Bli dæ daa ofso raa te di, so funnō
 slefa tryfta sate breiafnt nt iblant fōlk or are byg-
 dalag mæ kanjji, so at mō funnō derve, so væl
 so ve desse stebno, aukō hjensl te us o vor dug o

dribna, so dæ staaar i arø sthyhjie taa grunnloven.

Men ska mø aukø hjenisl te us, so maa mø ofso sankø o fòrvara al den uplysning um vort eiø fòlk so dæ læt se jæra o faa tak i. Gfs no dei so sskrivø se in slynast dæ æ nofo gøtt i desse tanka so kan dæ hji lettaro sankast truværdigø funnskap en paa dei maata so dæ staaar i ottandø sthyhjie, at for so melle se in skaffa, i sskryft, dæ han veit o kan spørja ut um si eiø famelisaga. Vætsø no sambandø te dæ bli sjele stort, o breie se ut iblant Baldriø utover viddidn her i norvestn, o for sambandsmann jere se nofeleine fere mæ desse upsskryftn, so kan selskapø bli eigand slet ei samling mæ historisø o biograsisø stof at dæ bli mest otænhjandis to glup o jildø ho kan bli.

Atve desse upsskryftidn skuldø sambandø ofso sankø alt mogøle mæ brev o bøkø o belæto o alt so kan tenø te funjera um dæ so ha hænnst vort fòlk o kost dei ha levt o kava se fram. No meina e dæ at ner sambandø ha faat ein del slet isamen so gaar dæ let nok sia. D'æ væst i fhytn tes at fòlkø faa se te tru paa dæ. O dersfor krævst dæ at dei so alt skjønø to stor tenist mø funnø jæra mæ desse arbeie ta fat paa dæ o omakø se for di no mæ dæ æ nyt o ohjænnst. For ein so alt sjøne se paa dæ o æ samstemdø mæ sjau-

mannsnævden kan mæ lite brh, tala te jeno eig granna o sjhldinga um dæ, o væra dei te tenist mæ raa o feresjogn. & trur'n ska erfara dæ at dæ gaar let nok o faa dei te sjjønø baadø førmaalsø o framgangsmaatin. Dæ kan gaa traugarø ner'n ska faa dei te sjjønø at dæ dei sjjelve ha uplevt o take del i æ vært so myhji brh so o sstrivø dæ ne. Dæ funnø dei gøtt sjjønø at dæ so dei jæbø o namjetnø i grændn ha jort bør hufkast ette; men at livsfagae aat den almindøle, simplø mann æ værd so myhji omaf, dæ æ no Valdrisn jednø i fhytn altfør haatvarø te testaa. Men ette dei daa ha lete se bea ei stund, paa goø Valdrisvis, so ska'n finnø mangein meister iblant dei te førtæljæ baadø greit o sannt baadø dæ'n sjjel ha set en jort o dæ'n ha høhrt taa are.

Dæ æ no dei so ærø attø taa dei gamlø nybhjjaro so dæ æ fhyt o mest um o jæra o faa mæ; o fia so æ dæ dei so fuldø nemmast ette dei, dei altso so æ upbøfsne her, so derette nok ha dæ mestø o bestø te førtæljæ. Men dæ upbhjjingsarbeisø so vort fjølf ha vøre mæ i dæ æ hji slutta enno. Dæ haldø mø paa mæ te for dag. O derfør skuldø no alle, dei ungø so væl so dei ældrø, jølpø te so vitt so dei funnø mæ desse sankingsarbeie,

Slefe grændalag so dæ æ talþ um i di niende fthhjie kunns þøl lefbint væra sambande te stor jølp i desse samlingsdriwnæ. Dæ æ mangø stane dæ æ Baldrifa nok te faa istand slefe hyjjøle grændafelskap; o dæ kan daa hji væra traat faa dei gaaandis. Dei so tru paa grunntankin aat sambande so'n æ uttryktø i arø fthhjie; kunns jæra saken stor o jæv tenist ve at dei ta se taa desse samlago. Derve kan fleire koma te tænhji paa desse aarligø stebno, o soleine bli dæ okso lettarø o samls o breiþ ut kunskap um Baldrifadn baadø iblant dei sjølvo o are følk.

No æ dæ hji so o fyrstaa at dette ska væra noko sletarbei en at dæ ska lijji te ei tungø bær paa nokon. Dæ æ hji ve dæ mæ di kan dæ hji bli te hugna fyr dei so ta se te mæ di. Geilø sambandsgreia skulðø være us alle te hugna, ja ho skulðø væra alle goe norfka te goars. Dæ æ no fhst desse storø mæto, o fia so æ dæ dei smærrø samlage so bordø væksø up i for Baldrifagrænd, so æ dæ so sambandø fhst o fremst ska dyrkø; o anna en hugna o goheit æ dæ daa hji tænhjandis nokon kan faa taa di. O denne driwnan mæ o samls o dyrkø kunskap um vort følk o deiris liv o slækt, kan okso væra meir te hugna en te eit tungt lage.

No i desse sambandsarbeie vøre dæ te stor jølp
 før dei so bli valde te embæsmenna at for o
 ein so hjenne te Baldriisa i si grænd sende in
 listo over dei. So myhji so eit postal card kan
 vøl mest fem dæ æ spanderø paa dæ; men nøvne
 o post offisjadn maa skrivast greit; o so æ dæ hji
 bo væra ræddø'n kunna sendø in fjørlanga listo
 helldan. O skuldø dæ ofso hændø a sama navnø
 kunna bli insent paa meir en ei listø so æ dæ
 flet inhji skae. For sambandsmann bordø jæra
 sit bestø mæ desse, so at mō kunna faa i var-
 eign aat sambande ei listø over, so nemmø so dæ
 kan bli mogøle, alle Baldriisa o deiris adresso
 her i lande.

Mō ha no alt faat greiø paa for dæ leva minst
 eit tusen Baldris-Fameli, o før desse nøvne æ mō
 tack skuldigne mange goe venne her o der ifringo.

Æ ha no hji faat svar paa allo dei brevo e fjøl
 ha skrebe te fjøl ifummar. Men dei svare e ha
 faat ha vøre te svært stor jølp. Dei visø at dette
 sambandø har mange venne. Ja ifraa Baldriiso
 va dæ no gøtt o faa høyrø dæ; men ner ein man
 skrib at'n hysji han vøre Baldris, en at engor
 Baldrisjenta ha vilja slyst gøtt nok um'n te
 take'n, so'n kunna vørte væljandis in i sambandø,
 so visa dæ fo bra'n tænhji um dæ.

So æ dæ, okso dei so sfrivø at dei „uheldigvis“ hji æ Baldriða sjølve, men viljø jednø væra us te jølp, efs dei funnø. Dæ æ hji frit før anna'n e va bangin før di at dæ kunna finnaft dei so hji liktø at mø steltø us te bala o sfrivø te dei o so øfto sendø dei trykta safe. Men d'æ mange so ha takka us før at mø hji ha jeve us før mø ha faat øroa dei tes dei svara. Dæ æ hji so faae so ha sætt fram tanka um engon o an maa-tin mø ha funna jort dæ bæro paa, o so vitt so dæ ha lete se jæra so ha mø okso prøvt rettø us ette raan mø ha faat.

Æ lht faa løv te nævnø lite taa di so ha stae i jumle brev. Ein man sfrivø: „I think it is a splendid thing; it may be a starter to get a Baldris history in America, and be of great interest to future generations“. „You are doing a splendid work,“ sfriv ein an. Ein ifraa Ber-genskaute sfriv: „I wish you glorious success in your work.“ Ein taa dei bestø Baldriða mø ha sfrivø so: „Om Baldris Samband shnes jeg godt, især om den Opgave, at det vil samle Op-lysning om Baldriser i Amerika og hjælpe til at holde dem sammen.“

Gi par menna sfrivø dæ at dei æ før gamle te væra mæ. Men no æ dæ hji nokon so æ før ga-

malø. Dæ æ plænt dei gamlø mø helst skuldø ha, o dæ trøst mæ. So æ dæ ein mann so ha „prøvt jæra si plikt“, so’n seie dæ, o ha tala te fjølk um o skrivø se in, so skrivø so: „Valdriserne liker det nok; men pocketboken er et forferdeligt ømt sted at røre ved.“ Ja dæ æ nok noko taa desse lummø-bøko so ha dæ mæ flekø trøste, o dæ æ vøl dei so æ jaarast spaar e. O sambandø kan jæra gøtt paa den vis at dæ kunna faa høl paa engon taa desse saarø kauno o flemmø ut engon fem-o-hjup centn, o soleine lindrø værten.

So æ dæ ei par (ja dei æ no hji Valdrisa dei) so’ skrivø at dei æ bangne før at fleke selskap so vort samband sfo koma te rivø up o splittø us Norstædn junt o førhindrø at dei samlast o før-einast. Ja no ser dæ hji ut te dæ æ nokon her so æ myhji uprevin. Men ner’n sfa tala sjele ølvøro so meina e dæ at Norstædn æ fleke dei at sfo dei einast o samlast so æ dæ best byhynnø i dæ smaagø. Kunno fhyt dei ifraa kort bygdalag sankø se o lærø se te arbeid samen før engor flekø sate so o dyrkø hjenstap te se sjølvo o inan, so sfa dæ nok sja gaa bærvø mæ dei størrø og jævarø samlingen so mø hnsji o ventø sfa dra heilø norstø nasjon tesamen. Haldo mø Valdrisædn paa so mø ha byhnt o visø dei andrø at dæ finst Norstø so

funnø ha store meiningsførjela um mangt o myhji, men ærø store nok te einast o ha hyjje mæ inan lel i are ting, so funnø dei ifraa ara bygda ofso koma paa sama tantin o jæra dæ lifeso letvint dei. Æ dæ no mogøle før us at mø funnø tenø vort følk soleine, so bli dæ ei plift paa us dette sambandsarbeij, og lettar plift en lage æ dæ hji let seia taa.

So skuldø no dette væra ei slags greijæring før di so sjaumannsnævnde ha jort i summar, o e haapa at dø ærø hji otefres mæ arbeie. Sekretærn ska snart faa løv te jæra greiø før seno embæsdrivna sjøl; o e ska hji ta me paa tala før hono. Atve att dæ arbeij so ha følle paa'n so Sekretær ha'n ofso hat al denne strin mæ ordning en te desje feste o faa samén desje mennadn so ha vøre so gøe taa se at dei ha jølt ho te paa førsjelligne maata. Mø so ærø komne hit ærø stane ifraa o ærø fremman her mø ærø mange taff skuldigne baadø Dr. Johnson o desje ærø følko sa ha hat dette bryø mæ o faa alt dette te so gøtt o hyjjøle.

Sekretærens Rapport.

Ved det Stevne, som blev afholdt i Como Park, St. Paul, den 8de September 1902, blev

en Kommittee af syv Mænd valgt, med Fuldmagt at udarbejde en Grundlov og tage saadanne andre Skridt, som maatte vise sig nødvendige for at danne en permanent Organisation. Som Medlemmer af denne Kommittee valgtes Prof. A. A. Beblen, Iowa City, Formand; Dr. J. S. Johnson, St. Paul, Sekr.; Helge A. Bøe, Northfield; Hon. Haldor E. Boen, Fergus Falls; Thomas Sajord, Minneapolis; G. H. Norfving, Nerstrand, og Harald Thorson, Elbow Lake, Minn. Denne Kommittee mødte i Sekretærens Kontor i St. Paul den 16de Mai 1902.

Prof. Beblen blev nævnt som Formand for Mødet og J. S. Johnson som Sekretær.

Besluttet at skride til permanent Organisation og antage en Konstitution.

Paa Prof. Beblens Forslag blev Navnet „Valdri's Samband" enstemmigt antaget. Paa Forslag blev det besluttet at bestemme de vigtigste Punkter angaaende Grundloven og saa ansætte en mindre Kommitte for at udarbejde den

Besluttet at Sambandets Embedsmænd skal være en President, en Vice-President, en Sekretær og en Kassierer samt to „Styriismænd", hvilke sammen med de tre førstnævnte skal udgjøre et Femmands Styre.

Besluttet, at alle Sambandets Embedsmænd skal vælges ved de aarlige Stebner, paa Nomination af en dertil udnævnt Kommittee.

Besluttet, at Indtrædelsegebyr ansættes til 25 Cents for hver Familiefader.

Besluttet, at det næste Stevne holdes i Forbindelse med Statsudstillingen i Sept. 1902.

Foreslaaet at Kommitteen udtaler sin Tak til Hr. H. Thorsen, O. L. Wilson og Dr. Johnson for Udlæg i Forbindelse med sidste Stevne.

Paa Forslag blev det besluttet at Talerne ved de aarlige Stebner skal være Valdrisser, og at disse skal, om mulig, bruge Valdrismaalet.

Som Kommittee for videre at udarbejde Grundloven blev valgt Prof. A. A. Veblen og Dr. J. S. Johnson.

Disse to fuldførte dette Arbejde næste Dag, den 17de Mai 1902, og de andre Medlemmer af Kommitteen har fiden tilstemt Grundloven og underskrevet samme.

Kommitteen har forsøgt efter bedste Evne ikke alene at udarbejde en simpel, men dog omfattende Grundlov, som I har allerede hørt fra Præsidentens Rapport, men, hvad er af større Vigtighed, at oparbejde Interesse for Sambandet og dette Stevne. Da vi begyndte vort Arbejde, var vi

ikke i Besiddelse af Valdrisfernes Navne og
 Bopæl, saa at vi kunde sætte os i Forbindelse
 med dem. For at Forsamlingen kan danne sig
 en Forestilling om det forberedende Arbejde, som
 er gjort, kan jeg saaledes oplyse, at siden den 1ste
 Juli har President Veblen og Undertegnede skre-
 vet til over 1,000 Adresser; et, to og flere Breve
 til hver Person. Tyngden af dette Arbejde har
 Prof. Veblen udrettet, og det er for en stor Del
 hans utrættelige Virksomhed og Begeistring, som
 vi idag skylder den Kjendsgjerning, at Samlaget
 er saapas vidt „paa støe Føtta“, som det er. Jeg
 ønsker ogsaa ved denne Anledning at takke de
 mange for mig forhen ukjendte Venner, som har
 staaet os bi med at sende os Navne- og Adresse-
 lister samt opmuntret os med sine Breve og Bi-
 drag. Vor President har endvidere ladet de nød-
 vendige Sager trykke paa personlig Regning fore-
 løbigt. De Breve, som har han skrevet til mig
 alene, som en Regel et hver Dag, udgjør et ikke
 lidet Stræv. Som Sekretær har jeg dannet en
 Adresskalender, som nu viser Navn og Adresse
 omfattende mer end 8,000 Personer, som tale
 og tænke paa Valdris. Og kommer ikke endel af
 disse strax ind i Sambandet, faar de nok høre
 fra os igjen. Et saadant Samband voger ikke op

af sig selv. Det kommer ikke som den Visen, jeg har hørt om, som „hadde laga se sjæl; den kom atande paa ei Fjæl!“ Heller ikke kommer det til at passe sig selv, vore og naa det Omfang og det Maal, som er sigtet paa herefter, uden Pleie, Omfjorg og stræbsomt Arbeide. Styrismännadn kan ikke lægge sig til Hvile paa de faa Laurbær, som nu ere bundne. Det skal Arbeide til, og der skal Opofrelse til, og der skal sundt Omdømme, hvad som tjener til Sambandets Bedste førend dette Arbeide er fuldgjort. Og dette passer ikke alene paa Besthyrelsen, men paa Eder allesammen! Versom I vil have, at Baldrisfolkene skal gaa i Spidsen for de andre norske Bygdefolk i disse Henseender, da maa I gjøre Eders Andel som Medlemmer sig bør! Og det er ikke saameget, som kræves. At svare paa et Brev, give saadanne Oplysninger, som ere i Eders Magt, lægge Eders lille Skjærb og staa Besthyrelsen bi i Raad og Daad. Men det er Summen af alt dette, som giver et stort Resultat, og naar Baldrisfolkene her i Nordvesten om lidt bliver samlet og tager S a m t a k, da ska I se det gjør M o n, s o m f o r s l a a r ! Og vi skal engang faa se, at det var værdt, hvad det kostede, og vi skal faa Gode og Nytte og Glæde deraf!

Det sidste Stevne, afholdt i Como Park Aug. 31, 1902, maa ansees for at have været i alle Henseender vellykket, trods Veiret var meget truende og regnfuldt. Henved 2,000 Mennesker, for største Dels udenbys, bivaanede Mødet. Over et hundrede Familiefædre indskrev sig som Medlemmer af Sambandet, saa at vi har nu et Medlemskab paa omtrent to hundrede Familier. Mødet kaldtes til Orden af Pres. Beblen, og han leverede sin Rapport som Formand for Grundlovskommitteen, hvilken findes at læse heri. Sekretæren afgav ligeledes sin Rapport, som ogsaa findes ovenfor. Som Kassierer berettede han et Overskud paa Haand af \$19.00. Som Nominationskommitte udnævntes D. J. Jørgens af Minneapolis; N. J. Gilbert af Eleva, Wis., og H. A. Bjørge af Kenjett, Ia. Som Formand for denne Komitee leverede Mr. Jørgens sin Rapport, indledet med en liden Tale, fuld af Begeistring og gode Vink.

Følgende Bestyrelse blev enstemmig valgt: Pres., A. A. Beblen, Iowa City, Ia.; Sekretær, J. S. Johnson, St. Paul; Vice Pres., Thos. Lajord, Minneapolis; Styrimænd, Rev. D. L. Kirkeberg, Urne, Wis., og Christopher Heen, Dennison, Minn.

Prof. Beblen frembragte en Hilsen fra Det Norske Samlag, læste en Del af et Brev fra Lærere Roefod, samt anbefalede Sagen til Publikums Velvillie. Han læste ogsaa et Brev fra Pastor Kirkeberg angaaende et kulturhistorisk Museum i Balders og anbefalede Sagen. Han omtalte ogsaa „The Pan-Racial Institute“, af hvilket saadanne Mænd som Prof. Paul Haupt, Johns Hopkins Universitet, President Andrew J. Draper af Illinois Statsuniversitet, President W. H. P. Faunce af Brown Universitet, President David Starr Jordan, Leland Stanford Universitet, Jacob A. Riis og andre er Medlemmer. Dette „Institute“ ønsker Sambandets Støtte, og Prof. Beblen er bleven indbudt til at blive Kommissær for den norske Afdeling.

Hilsen overbragtes ogsaa fra Rev. Abr. Jacobson, Pres. for The Norwegian Pioneer Association, med Indbydelse til at besøge det nær forestaaende Møde, som anbefalede paa det bedste.

Da det har vist sig, at ikke saa faa, som efter Sambandets Grundlov ikke ere valgbare som Medlemmer, dog ønsker at tilhøre, blev følgende Resolution antaget: „Dei so hji æ væljandis te Sambandsmenn, men paa ein en an Maate vijs at Arbeidø aat Selskappø liggø dei paa Hjarta,

sko ette so Sambandsø en Sthre vetafø, skrivast paa ei Gjestølistø, o sko ha den Ret so raaje vandis Vagsmennæ pla ha." Prof. John Dahle af St. Paul holdt dernæst Fæsttalen, som er at læse heri, og som vi paa det hjerteligste anbefale som god „Væksna".

„Fram" Sangforening under samme Prof. Dahles Ledelse sang ogsaa en Række Sange meget klangfuldt og høstede stort Bifald. Mer høstede de heller ikke, men Sthre vil herved offentlig udtale sin Tak til Foreningen for dens Venlighed og Hjælp.

Om Aftenen, efter Stevnets Afslutning, holdtes et Valdris Gjestebø i Mozart Hall, som besøgte af henimod et hundrede og fem og sytti Personer, alt i alt. Madretterne vare alle ganske udelukkende strengt norske og bestod hovedsagelig af Rjummegraut, Lutefisk, Lefse, Fladbrød, Rugbrød, Gammalost, Sild, Julefager, Korst Akevit og Maltøl. Efterat den heftigste Hunger var stillet, holdtes korte, belibede Taler af Rjøgemeisteren Prof. Dahle, Prof. Veblen, Advokat Martin Kemmen fra Valley City, N. Dak., Helge Bøe fra Northfield, Minn., og Dr. Johnson. Efter endt Maaltid samlede man sig i Salen, og Valdris Slaatter foredroges af Spille-

mændene Heen og Bjørgø. Deres „Laat“ var henrivende nok, saa at ikke saa Faa benyttede Anledningen til at danse en liden Springdans, og saapas er sikkert, at der findes pene Folk her-
tillands endnu, især blandt det smukke Kjøn, som kan danse Springdans saare godt. Det er at beklage, at ikke saa Faa maatte vises bort fra dette Gjestebo af den gode Grund, at Spisestuen umulig kunde rumme flere.

Fire større eller mindre saadanne Stebner har nu været afholdte i Tvillingbjerne, hvoraf de tre første kun vare løse Forsamlinger. Dette sidste Møde, maa erindres, holdtes under det ny-
lig stiftede Sambands Auspicier, og synes at tegne bra for Fremtiden. Et lignende Stebne vil blive afholdt næste Aar, og, haaber vi, ogsaa et Valdris Gjestebo. Man har nu lidt Erfaring i Sagen, og det vil gaa glattere. Det maa dog ei forglemmes, at Sambandet har andre og
maaſte vigtigere Opgaver end kun at arrangere Stebner og Lag.

Idet vi med et sidste Ord takker Alle dem, som har bivaanet Sambandets Fæst, og været be-
hjælpelige med samme, samt med at faa grund-
lagt Sambandet, ønsker vi endnu en Gang, ind-
trængende at lægge Eder paa Hjerte Nødvendig-

heden af at staa Bestyrelsen bi, indtil hver Valdris i det hele Land er Medlem af Sambandet, thi mindre er vor Opgave ikke. Vi bede især, at enhver, som er interesseret i denne Sag, gjør det til sit personlige Hverv at faa sine Venner og Bekjendte blandt Valdrisserne til at indsende sine Ansøgninger om Optagelse, samt sende os Lister af alle Valdrisser, hvis Navn og Adresse er kjendte.

Leve Sambandet og velmødt paa næste Stebne!

J. S. J o h n s o n.

Sefr.

Dahle's Tale.

Ner e staar up her før aa tala te ei Førsamling taa Valdrissa, so flyge Tankin heim, o der vil'n væra. O dæ er naturle. Derifraa har e, aa mange taa us, dei finaste o ljøfaste Minno, o dei foma strøimande in paa ein mæ endaa stærfare Magt, taadi at idag gaar Tankadn fram aa tebakers samla i frie Strauma. Der gaar eit stort Tanketog heimover aat Bygden, te Far o Mor, te Syffjenlag, o te Slægten. Dæ er sjele, so den fine, rare Valdrisdalen skulde væra nemmare ein en' te Kvandags. Plent so du skulde sjaa Nutadn o høire Føssadn o Bækkjdn svalle o

knisse, so du skulde høire Bindu fufe igjeno Stog-
tøppadn o høyra Maalstrøstn blistre o syngi, plent
so du skulde kjenne Lugte taa Grønbar o Bjørt o
Lyng, o høire Rjhradn o Rælbadn rante, o Bu-
deiudn loske uppi Vien o høire Felelæte burtpaa
Bange, Springlaatta o Hallinga. Dæ gjere ein
so gødt o ha noko slegt o minnast, noko ljøst o
fagert, dæ er te aa lauge se' i; ein bli ung atte o
faar større Hug te aa leva o arbeie.

E er 'tji ein taa dei, so trur, at Baldrisn er
gjildare en' alle andre Følk i Ver,n 'ell i Norge;
men e trur nok, at han er lifeso storætta o ierm
o glup i alle Maata, so andre Følk, o v æ l s o
d æ. Baldrisn har Sjølkjensle, o han ha 'tji lært
se te aa frøtji Rygg 'el aa liggi paa Knjøno før
nokon. Baldrisn hadde ifraa gamalt Åge før
Embetsmænno o Øverheitn, men va dæ nokon
taa dei, so 'tji bar se fint aat, so jammen fæf dei
høire dæ baade igjøno Upnabn o kaate Spiff o
Bifestubba, so flang um Viro paa dei, so dæ
baade stal o reiv. O der fins 'tje Følk i Norges
Land, so er meir huga paa Kunskap o Uplys-
ning en' Baldrisn. O slet Hug te o læsa, se
dei har! gamle Følk tesmeir. Men der er meir
enn dæ. Mer e tænkji paa ein o a'n gamal Rjæ-
ring o gamal Man, so e kjente, daa e va ein

litn Gut — Følk so alder hadde vøre ute or si eie Bygd, o e hugsa paa den fine Gjærd o Framfær o „Takt“ so dei hadde, so tøre e seia so stort eit Or', at fleke Følk maatte dæ væra gødt gamalt Tøte i, gamal Adel, um du vil. Ner e tænkji paa ei gamal Gomo, so døde før 35 Ar sia, flek ho sat der so rund o fine, firsensstjue Ar gamal, me levandis Hugo o ein stor trofut Nase, o las høgt i alle slags Bøka o filosoferte over dæ, ho hadde lese, o var so stappande full taa Viso o Tona, at ho kunde halde paa o hulle o kvea heile Dagen, — o der va mange fleka — so er e skamfull her e staar, o maa seia te me sjøl: Du so æ taa sama Tøte, o ha hat fleke Rans te aa toma ut i Vere, o fleke Rans te o lære noko, o bli' noko te Rar, oso „tji er tomin længer! O dæ er nokon for taa diffan, so kan seia dæ sama — mange taa diffan. Mø ha 'tji gange so fram i sann Kultur o Civilisation, so mø øfto inbille us o stræppe taa — infji i dæ so e gjævast o gjildast i Live. Ro kjem dæ se taa? Sau e trur no, dæ kjem se taa di, at mø ha vorte Ma t s t r æ v a r a, maata. Dæ kjem se taa di, at Magin ha vorte stor o degar, o Hjarta ha minka. Dæ kunna 'ji ska', um mø stundo tænkte paa Heimen, o Far o Mor, der dei levde førnøigde o

tefress i sene smaae Kaar, trufaste o paalittlige so
 Fjelle', mæ Kjenslo reine o djupe so Fjoren neri
 Dale; — ærle o sanne i al si Færd sta dei meste
 taa dei staa før us so eit Mynster i' alt dæ, so er
 Ros o Ære vært. O Kvænspøltji strævsame o
 husle mæ eit varmt Hjartelag, mjuke i Maale o
 mjuke i Sind, um Hændadn va grova o ar-
 beidsfletne. O sprættin Ungdom, spænstige o
 spræke so Staalffjor i Urbei o i Dans. Zentundn
 jik intji aa øiela Magin o Bringa si mæ Randh o
 Korsetter, — disør kunde daa ogso Kvænspøltji bli
 uppmot 100 Aar gamle, a'nkor ei taa dei.

Der gaar eit stærkt poetisk Drag igjøno Val-
 drissens Liv. „En digtende Trang gjennem Ar-
 beidets Gang“, so Bjørnson synge um. Dæ kjæ-
 me fram igjøno Viso o Stev, men mest igjøno
 fine Vaatta. — Tona o Vaatta renn o risla
 igjøne Føkkelive' der, friste o lebendis so Bækken,
 o Alane, so føssa neover Fjelsia. O dei Vaattadn
 ha vøre ei Livsmagt i Slægten bakigjøno Tie,
 solængi mø minnast. — Valdrikn har ogso faat
 ein heil Del taa di, so mø falle Humor. Men
 dæ er 'ji den Slags Humor, so syne se i o bruke
 Kjaften, likeso hjaa ein Irlendar el' hjaa Mark
 Twain. — Nei, Valdriksen har Filosofens Hu-
 mor, men dæ er like ægte for dæ. E kjenne ein

Mann, so eite Beer, so paastaar, at der 'tji finst Humor i Norge. Ner han Asmund Vinje tala um Habregrauteu han aat, at „Saadrine stod med Piggar net so Busti paa ein Griserygg“, o um den „sæle Njotningen“ han hadde, mæ han aat o aat, „so det skurade nerigjønno Hælsen paa hono, lifesom ner Grantøppen vart slipat o dregjen nerigjønd Dvns pipa,“ o han flire taa sin eien Fattigdom, so æ det ægte Humor; o der finst mytji taa den i Baldris.

Baldrissadn derheime er idag eit uplyst Framsridtsfølk. Dei ha no snart i førretjue Aar hat Sangsforeninga i Bygdo der, o „Almuevennen“ o „Verdens Gang“ jif husimyljo, daa e va Smaagut. Boksamlinga ha dei hat i allo Bygdo, solængji e kan minnaft. No ha dei alle slags Samlag o Foreninga, literære Foreninga, Afholdsforeninga, Maallag, Foreninga før aa hjølpe fram Industri, før aa faa istand Museum, Telefon=Net over heile Dale, fine Hus — — — Framsridt o Kultur, daa er daa Motto, so dei prøve aa fulgji.

Følke spørandra se, — men dei gamle Rutadn staa life traust. O Dalen er fager o full taa Poesi, so den rae ha vøre, o Bjørkji skolv o derra i Binde, o Følsn susa o synge so før. — Men

Slægte fiske. Mange taa dei, mø kjende i Ungdome ligg unde Tubbun o kvile se. — Dei unge vilje ut over dei høge Fjelle; dæ er før trøngt i Fars o Mors gamle Rei. Far o Mor kan 'tji forståa, kofør dei unge sko reise burt. Dæ er vel bra nok heime, seja dei. Men ein fine Dag lyfte dei Bengidn o svinge se ut over Fjell o Hav. Dei gamle sita att eileine i dæ gamle Reie, — eileine heime! — O den eine gaar, o den are gaar, ja stundo i store Floffa, likesjo Træffugeln um Haustn. O dæ bli likesjo ei ljøse Kenne ette dei, dæ bli so ein Verebøge ifraa Baldrisdale over Fjell o Hav heilt ut te dei breie Sletto, ei Brun, so bære Tankadn o Minno o Længsln, so kjæm o gaar. Ja, Far o Mor sende stærke, varme Tankæ ette Gute, ette Døtte seno; o der kjæmp nok mykje slegt den andre Vægen ogso. — So kjæm eit Brev ifraa henner Marit, eit Brev ifraa hono Ola. O so glæe dei gamle bli! Eit slegt Amerikabrev kan dei leva paa ein heile Maana. Hugs paa dæ alle dø, so ha gamle Førelbro heime, at eit Amerikabrev er so eit Gjæstebø, so ein Livselegir før dei gamle. Men dæ er likesjo bra før dei so skriv; dæ hjølp te aa halde dei uppe o Agin før Fædrearven o Fædraheimen. „Hædre din Far o Mor, so at dæ maa gaa de

væl, o du maa leva længji i Lande." Detta meina, so du veit, infji bære Far o Mor, so du har i Huse tesamen mæ de, dæ bethr ogso dei gamle, so sita langt uppi Baldrisdale o vente paa Brev ifraa Amerika. O dæ bethr heile Heimen, heile Slægte, F æ d r a d n.

Dei gamle Adilsættidn ha Belæto taa dei gamle Fædro seno hængjandis paa Bægjo langt bakigjønno Tie, o dei sjaa paa dei øfto o syne dei fram, sjaa gødt ette, um dæ er Litheit. Der er vissse Drag, so dei like o fine att hjaa se sjølvo o Ungo seno. Den sama Age o den sama Slægtstjensle skulde mō ha. Ha mō dæ, so vilje mō jedne høire um Slægte vor, o mō vil læsa Saga'n deris. Dæ er eit daarle Mærkji, ner ein er likejæl um si eje Vett. — Men dæ er not altfōr øfto jo, at her i vort Rav o Sut fōr Mat o „Money“, her bleifna so let Minne um Slægte o Heimen o Far o Mor. Dæ vara 'tji længji fōr Tankadn o Sinnet, so f ø r tok inn al Livsens Boesi, o alt so va fint o fagert i Live, æ vørte lifeso bergtafne taa eit Trøll, eit stort stygt Trøll, Mattrølle, Mammonsbusin. Tankadn o Ynskjo bejhne aa trinse se i mindre o mindre Ringa um ein enfelt Ting, so loffa o dræg, — affurat jo Fløgo umkring eit brænnandis Vjøs.

Førtenist, Førtenist, Mat, Mat, Pæing, Gull!
 O Hjarta bli lite o Magin stor. O Heimen, o
 Far o Mor, o Selmadn deris o Bisudn deris o
 Laattadn deris, alt dræge se likeso tebakers, o
 bli burte i Skøddun. Før ein er komin inn i
 „større Forhold“ no, maata. Han har 'kje Hug te
 aa fvea o hulle længer. Han har 'kje Ti te aa
 gaa te Baldrisfest, knapt nok te aa gaa te Rjyrtji.
 Han har s t o r e Ting i Huvue. Han er s o
 ansam vørtin, so han har 'tji Stunde te aa leva
 eit rigt o sant o sunt Menisfjiliv. —

No maa dø 'tji forståa me slet, at e meina
 Baldrisn reint ha utarta her i Amerika, at han
 er vørtin reint ein Skarb, ein Krok, o eit Tjon.
 O nei, dæ er no 'tji so gale. Baldrisn ha fjikka
 se sjele bra i Amerika o æ likeso agta so noko
 anna Følkesfærd, so du kan nævne. — Dei hælde
 paa o smør ihop so aaversle langa Rispo i „Ame-
 rika“ (i Blae, forståar du) um Haringa o Sog-
 ninga o andre Bygdesølk, sjele so d æ stulde
 jæra Utslage, at dei faa l a n g a Reglo i
 „Bygdejævningen“. Um Baldrisadn vilde ræfne
 mæ so mykij taa dei minste Smaakrøtøro so an-
 dre Bygdejævningsfribara ha gjort, so vilde dæ
 bli ein Hespil so lang so herifraa o te Madison.
 — O nei, dæ er 'je dæ e vil førtælja diffan, at

mø 'fji er bra Følk, før dæ e r mø. Baldris-
dalen har hat Wra taa mest allo dei Ungo, so
den ha hat her, o s t o r Wra taa summe taa
dei. Men ei a n Sæf er dæ, um mø 'fji kunde
væra endaa gjildare o glupare. Dæ kan nok væra
Faro for us Baldrisja ogso her i Vestheime. O
Farin ligge vel helst der, so den ligge før alle
are Følk her. Den ligge i dæ, so mø paa almin-
dele Botsprof falle „den materialistiske Tids-
aand“. D e n herja Lande her so ei Farsot, o
den ha kanjji faat eit lite Tæf i Baldrisn mæ.
Mø prate kanjji ogso um dæ stundo, at ein
Mann er v æ r d so o so mykjh, ner han berre
har Pæing, um han i andre Maata er ein
Starv. O um andre, at dei er 'fji vært ein rau
Cent, ne dei infji ha Pæing i Bante, um dei i
alle andre Maata høire te dei gjævaste iblant us.
Kanjji at ogso ein Baldris kan spørja, ner dæ er
Spørsmåal um o hjølpe fram ei go Sæf: „Is
there anything in it for me?“ O dæ kan ogso
jædne hænde, at ei o an' Baldrisjambvittihet kan
væra nokso elastisk, „when there is something in
it.“ Den Anden er komin in i Skuludn vaare,
Skulo, so Baldrisn er mæ o styre mæ ogso. Sei-
lin o Hubu ssa utviklast. Fine Tænkjimaate o
jupe, reina Kjenslo o Hjartelag, dæ er dæ min-

dre Spørsmål ette. Dei praktiske Matfag — dæ er Subusafe, — lære je te o stikke up ein „smarte“ Business-Mase. Daa lifa e bære en slete Kar, so e hørde førtælja um, daa e va litn. Han hadde dæ mæ Rie, ner han arbeidde, han. Dæ va 'tji let aa faa'n ut; men ner han daa bejynte, so helt han paa ei Par Daga o reiv o sleit so dæ va grove Spøf. Ner han daa 'tji ørka meir, so fasta han je paa Sengji. „Gundn rugge me“, sa'n, „Gundn rugge me,, æ r e 'tji so lemster o dan, o fundlamra i al min Strøt!“ sa'n. Han va nof 'tje Businessman han. — E trur no førresten infji, at Valdrisn ha søtte so jupt ne i „kraft“ Matstræv, so mange andre. Dæ ha mō „Fædra-Arven“ vaar o takke før. Kjyrkja ha faat sin høge Plafs her so heime, o den har allis Age o mangis Kjærleheit. O det æ godt før os, at mō ha faat børe mæ aa bygt Kjyrkjo o Skulo o Hospital, o at mō ha lært us te aa syngh o fvea. Dæ er igjønno slegt at Live ska utfolde dei finaste Blomstradn sene o bli fagert o ljøst o rigt. Her er sprake fins Ungdom mæ goa Gavo o mæ goe Kunskap; men her kunde væra meir sann Kultur, Poesi o rigt Mandsliv, „B æ r e m ø, b æ r e m ø h a d d e K j æ r l e h e i t n o f!“

So faar e førtælja dikka um ein Mann o ein

hælvvøksin Gutteomage, so kom up paa Heimstøln før o slaa For. Men fhyt skulde dei æta. „Du ska æta sjele dugele no,” sa Mann te Gute, so du bli glup te o arbeie ette Dugurs.„ Sau Guttn aat o aat o aat, so han skulde bli glup te o arbeie. Daa dei kommo ut, vart Guttn so flen, at han la se beint ne paa Markji o bejhnte o jamre se. Mann jaag paa'n ei Stund, oso sa'n: „Viste e, du va flen taa di du aat førmykji, so skulde e sjele ta o dængji de.” — Bli dæ fient mæ us Valdriisa her i Amerika, so bli dæ kanjji helst taa di, mō ha før trabelst mæ Mate. O iso fall fjortene mō al den Juling mō kunne faa. — Valdriisa! Læt us prøve aa grunne eit norst-amerikanst Kulturjamfund her i Vestheime. Detta høirist stort ut, seie du, — men dæ er 'tji so vantsle. Dæ kjæme likeso taa se sjøl dæ, um mō ret tæke Vare paa Arven, mō ha faat, vaar Baadn-lærdom o Saga o Digtning o Sang. O prøvo mō o jæra detta, so best mō førmaar, o kan mō halde tesamen um detta, so ska Far o Mor o Ette vaar ha endaa større Vre o Glæe o Hugna taa Ungo feno i Amerika, o Lande her ska ha større Gagn taa us.

